

08.02.2022

Група № 35

Захист України

Урок 9-10

Тема: Основні принципи щодо захисту населення. Повідомлення про загрозу і виникнення надзвичайних ситуацій та постійного його інформування про наявну обстановку. Укриття людей у сховищах, медичний, радіаційних та хімічний захист, евакуація населення з небезпечних районів. Спостереження та контроль за ураженістю навколошнього середовища, продуктів харчування та води радіоактивними, отруйними, сильнодіючими отруйними речовинами

Матеріал до уроку

Основні принципи щодо захисту населення:

1. Захист населення планується і здійснюється диференційовано, залежно від економічного та природного характеру його розселення, виду, ступеня небезпеки, можливих надзвичайних ситуацій.
2. Усі заходи щодо життєзабезпечення населення готуються заздалегідь і здійснюються на підставі законів держави.
3. При захисті населення використовують усі наявні засоби захисту (евакуацію із небезпечних районів, захисні споруди, індивідуальні засоби захисту...).
4. Громадяни повинні знати основні свої обов'язки щодо безпеки життєдіяльності, дотримуватись установлених правил поведінки під час надзвичайних ситуацій.

Є п'ять основних заходів щодо забезпечення захисту населення в надзвичайних ситуаціях:

1. Повідомлення населення про загрозу і виникнення надзвичайних ситуацій та постійного його інформування про наявну обстановку.
2. Навчання населення вмінню застосовувати засоби індивідуального захисту і діяти у надзвичайних ситуаціях.

3. Укриття людей у сховищах, медичний, радіаційний та хімічний захист, евакуація населення з небезпечних районів.
4. Спостереження та контроль за ураженістю навколошнього середовища, продуктів харчування та води радіоактивними, отруйними, сильнодіючими отруйними речовинами та біологічними препаратами.
5. Організація і проведення рятувальних та інших робіт у районах лиха й осередках ураження.

Після сигналу повідомлення виконуються такі дії:

Радіаційна небезпека.

Якщо сигнал радіосигнал: “Увага! Увага! Громадяни! Радіаційна небезпека!” Тоді надіньте респіратор; проти пилову тканину-маску, а при відсутності – протигаз. Візьміть харчі, воду, предмети першої необхідності і прямуйте до сховища. При відсутності сховища надійним захистом можуть бути підвали і кам’яні споруди. А якщо ви сховалися у квартирі або на підприємстві, не гайте часу: приступайте до герметизації приміщення, зчиніть вікна, двері, заткніть усі щілини. Якщо ви перебуваєте на зараженій місцевості або вам доведеться увійти в район ураження, необхідно прийняти засіб №1 з індивідуальної аптеки. Вихід зі сховища можливий тільки за розпорядження місцевих органів Цивільної оборони.

Хімічна тривога.

Якщо радіосигнал: “Увага! Увага! Громадяни! Хімічна тривога!” То почувши сигнал, надіньте протигаз, засоби захисту шкіри та сховайтесь у сховищі. При загрозі хімічного ураження необхідно прийняти антидот, біологічного ураження – протибіологічний засіб №1 з аптеки А 1-2. Якщо захисної споруди немає – використовуйте житло, підсобні та виробничі приміщення.

Сховища залишити можна тільки після рішення місцевих органів Цивільної оборони і сигналу “Відбій повітряної тривоги”.

3. За принципом захисної дії засоби індивідуального захисту органів дихання поділяються на фільтруючі та ізолюючі.

До засобів індивідуального захисту органів дихання фільтруючого типу відносяться фільтруючі протигази ГП-5, ГП-7, респіратори, ватно-марлеві пов'язки.

Фільтруючі протигази призначені для захисту органів дихання, обличчя та очей від отруйних і радіоактивних речовин та бактеріальних засобів.

Принцип дії фільтруючого протигазу ґрунтуються на ізоляції органів дихання від забруднюючого навколошнього середовища й очищення вдихну того повітря від токсичних аерозолів і парів у фільтруючо-поглинаючій системі, які з'єднані між собою безпосередньо або за допомогою з'єднувальної трубки.

При використанні протигаза необхідно:

1. Надіти сумку з протигазом через праве плече так, щоб вона була на лівому боці.
2. Відрегулювати за допомогою пряжки довжину плечового ременя так, аби його краї опинилися на рівні талії.
3. Затримати дихання, заплющити очі, вийняти шолом-маску, взяти її обома руками так, щоб великі пальці були ззовні, а решта – всередині.
4. Прикласти в нижню частину шолома підборіддя, різким рухом рук вгору і назад, натягнути шолом-маску на голову так, щоб не було складок, а окуляри розмістилися на рівні одей;
5. Видихнути повітря, відкрити очі, продовжувати дихати.

Респіратори використовуються для захисту органів дихання від радіоактивного пилу (Р-2), від парів і газів на виробництві із СДОР (РПГ-67, РУ-60, РУ-60МУ).

Респіратор Р-2 – це фільтруюча напівмаска з двома вдихальними клапанами й одним видихальним, кріпленим.

Респіратор Р-2 виготовляють трьох розмірів, які визначаються виміром висоти обличчя (відстань між точкою найбільшого заглиблення перенісся та найнижчою точкою підборіддя).

На підприємствах із СДОР використовують респіратори, які складаються із гумової напівмаски, фільтрувально-поглинальних патронів, пластмасових манжет із клапанів вдоху та видоху, трикотажного обтюратора, наголовника для закрілення на голові.

Ізолюючі засоби індивідуального захисту органів дихання призначені для захисту органів дихання, очей та обличчя від шкідливих речовин у повітрі в умовах ізоляції органів дихання від навколишнього середовища.

До цих засобів захисту органів дихання відносяться ізолюючі дихальні апарати типу ІП-4, ІП-5.

ІП-4 призначені для захисту органів дихання, шкіри, обличчя та очей від речовин будь-якої концентрації і сили дії.

Принцип дії його заснований на виділенні кисню із хімічних речовин при поглинанні вуглекислого газу і вологи, які видихає людина, тобто перетворення CO_2 на O_2 .

ІП-4 складається із шолом-маски із з'єднувальною трубкою, реферативного патрона, дихального мішка, каркаса, сумки.

Шолом-маска П-4 служить для ізолявання органів дихання від отруйного зовнішнього середовища.

Регенеративний патрон призначений для отримання кисню, необхідного для дихання, а також поглинання вуглекислого газу і вологи, які містяться у видухнутому повітрі.

Дихальний мішок – є резервуаром для видихнутої газової суміші та кисню, який виділяє регенеративний патрон.

Сумка – для зберігання та перенесення ІП-4.

Тривалість роботи у протигазі:

- при важкому фізичному навантаженні (біг, земляні роботи) – 40 хв.
- при середньому фізичному навантаженні (хода, обслуговування механізмів) – 60 хв.;

при легкому фізичному навантаженні (перебування у стані спокою) – 180 хв.

Розмір шолома: Наприклад, 1 - до 635; 2 – 647-670; 4 – 700 і більше.

Для запуску ІП-4 необхідно:

- встановити регенеративний патрон ІП-4 на каркас та приєднати його до дихального мішка;
- приєднати шолом-маску до ІП-4;
- одягнути сумку з ІП-4 через праве плече так, щоб вона була зліва, а регенеративний паторн був на рівні талії;
- відкрити кришку сумки, вийняти шолом-маску;
- надіти шолом-маску так, щоб не було складок, а окуляри – на рівні очей;
- привести у дію пусковий брикет, знявши чек, закрутити гвинт за годинниковою стрілкою до краю;
- переконатися в тому, що пусковий пакет працює за зміною кольору термоіндикатора – від рожевого до яскраво-синього;
- закрити кришку сумки і защепити її на всі кнопки.

6. Евакуація – це організований вихід працівників підприємств та організацій, які припиняють або переносять свою діяльність у заміську зону, а також непрацездатного й незайнятого у виробництві населення.

Для швидкого виходу (виїзду) населення евакуацію проводять комбінованим способом.

Комбінований спосіб евакуації полягає в тому, що населення покидає місто різноманітними засобами (метро, автомобілі тощо).

Як правило, транспортом вивозять робочі зміни, формування Цивільної оборони, дітей і літніх людей, інвалідів, вагітних жінок тощо.

Евакуація населення проводиться за територіально-виробничим принципом. Це означає, що вихід у заміську зону робітників і службовців, евакуйованих членів їхній сімей, студентів ВУЗів, учнів шкіл та училищ організовується через підприємства, навчальний заклад.

Плани евакуації населення розташовані в штабах Цивільної оборони міста, району, області. На підставі плану евакуації проводять такі заходи:

створюють і завжди підтримують напоготові пункти управління, засоби зв'язку й передачі інформації; підготовлюють усі види транспорту, станції та пункти посадки і висадки, райони розміщення у заміській зоні, виявляють приміщення. придатні як протирадіаційні укриття, проводять інші заходи, що сприятимуть успішній евакуації населення.

Для підготовки і проведення евакуації населення на допомогу штабам Цивільної оборони в містах, районах і на об'єктах народного господарства створюють евакуаційні комісії. Вона здійснює: підрахунок населення, яке підлягає евакуації, підрахунок можливостей населених пунктів заміської зони, прийняття й розміщення населення, організацій та навчальних закладів, розподіл районів і населених пунктів між евакуйованими; підрахунок транспортних засобів і розподіл їх по об'єктах евакуації тощо.

Евакуаційна комісія об'єкта здійснює: підрахунок кількості студентів та викладачів, членів їхній сімей, які евакуйовуватимуть; визначення складу піших колон і уточнення маршрутів їх виходу; організовує забезпечення транспортом, готує пункти посадки і висадки; забезпечує зв'язок з районними комісіями, займається питанням розміщення матеріального забезпечення, медичного та побутового обслуговування.

Евакуацію населення проводять через збірні евакуаційні пункти (ЗЕП), що призначені для збору, реєстрації й відправлення населення.

Моніторинг – це система повторних цілеспрямованих спостережень за параметрами навколошнього середовища у динаміці, тобто здійснюється спостереження, оцінка стану і відбування можливих змін.

На основі зібраних даних про стан середовища даються рекомендації щодо розробки раціональних способів його використання.

Є три рівні моніторингу:

1. санітарно-токсичний – забезпечує спостереження за станом якості навколошнього середовища;

2. екологічний – це визначення змін у складі екосистем, природних комплексів, а також контролю, оцінки екологічного стану на об'єктах і територіях підприємств;

3. біосферний – дозволяє визначити глобально фонові зміни в природі, рівні радіації, погодно-кліматичні зміни на планеті;

Контроль (дозиметричний, хімічний, біологічний) проводиться для безпосереднього визначення ступеня зараження людей, місцевості, повітряної акваторії отруйними (СДОР) речовинами тощо.

Дозиметричний контроль проводиться для своєчасного отримання даних про дози опромінення людей та ступеня зараження місцевості, техніки тощо для вживання заходів щодо зменшення небезпеки радіаційного ураження.

Контроль опромінення застосовується для груп людей, які спільно діють в одинакових умовах радіоактивного ураження, з метою отримання даних про працездатність. За допомогою вимірювача потужності доз радіації ДП-5В.

Індивідуальний контроль опромінення проводиться з метою отримання даних про дозу опроміненняожної людини за допомогою дозиметра кишенькового ДКП-58А.

Хімічний контроль проводиться для визначення факту та ступеня зараження отруйними речовинами та сильнодіючими отруйними речовинами.

Хімічний контроль проводиться за допомогою приладів хімічної розвідки та у спеціальних хімічних лабораторіях.

Біологічний контроль – це виявлення характеру та ступеня небезпеки зараженої місцевості, людей, продуктів харчування, води збудниками інфекційних хвороб та визначення заходів проти біологічного захисту.

2. Для проведення рятувальних робіт залучаються спеціалізовані формування Цивільної оборони, військові частини, підрозділи тощо.

Невоєнізовані формування мають у першу чергу проводити рятувальні роботи на об'єктах народного господарства.

До них входять формування загального призначення, які мають у своєму складі аварійно-технічні формування, форм. механізації робіт. Вони можуть

бути посилені протипожежними, дорожніми, автомобільними та іншими підрозділами.

Від швидкості та рішучості дій формувань залежить життя багатьох людей та збереження матеріальних цінностей.

При рятувальних роботах потрібно дотримуватися таких заходів безпеки:

- пересування людей і автомобілів дозволяється тільки назначеними та розвіданими шляхами;
- забороняється вести роботи біля конструкцій, які загрожують падінням;
- проведення робіт на електромережах, електроустановках тільки після їх відключення і заземлення;
- освітлення ділянок роботи вночі та за несприятливої погоди.

Під стійкістю роботи об'єкта народного господарства розуміють здатність підприємства, установи попереджувати виникнення виробничих аварій, катастроф, протистояти впливу уражаючих факторів, аби запобігти або зменшити загрозу життю і здоров'ю робітників і службовців, матеріальних втрат, а також забезпечити відновлення порушеного виробництва в мінімально короткий термін.

Домашнє завдання : написати та вивчити конспект

За додатковими питаннями звертатися на електронну адресу
valusha886@gmail.com